

Viața mea fu ziuă

Mihai Eminescu

Viața mea fu ziuă și ceru-mi un senin,
Speranța, steaua de-aur mie-mi lucea în sân
Până ce-ntr-al meu suflet deodat-ai apărut -
O, îngere căzut!

Și două stele negre luciră-n negru foc
Pe cerul vieții mele; - iar geniul-noroc
Mă lasă-n lume singur, dispare în abis
De nour și de vis.

O rază din privire-ți viața mi-a-nnegrit,
Din sânul meu speranța divină a fugit;
Norocul și-a stins steaua... De m-ai iubi măcar -
O, înger de amar!

Dar nu!... Din lumea-mi neagră tu zbori în calea ta;
Sub pasul tău pe-arenă de aur vei călca
Când eu pierdut în noapte-mi nimic nu mai sperez,
Ci vecinic te visez.